

עטרת שלום

עלון שבועי שיעורי מוסדות קאמרגא בארה"ק – בניסיונות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רח' ארזי הבירה 48 ירושלים

פרשת נשא

בס"ד, עש"ק פרשת נשא
י' סיון תשפ"א – שנה י"ב גליון תקס"ו

זמני הדלקת הנרות ומוצי"ש

הרה"ג מוצ"ש	ר"ת	ירושלים	בני ברק	ניו יורק	מונטריאל
8:51	8:15	6:58	8:17	7:53	8:07
8:48	8:17	7:13			
9:24	9:12	7:53			
9:38	9:26	8:07			

נא לשמור על קדושת הגליון

עטרת ראשנו

דברי תורה מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

צו את בני ישראל וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש (ה, ב).

שפתך תכוין לייחד שם, כי בכל אות ואות יש עולמות נשמות ואלהות, ועולים ומתקשרים ומייחדים זה עם זה, ואחר כך מתקשרים ומתייחדים האותיות ונעשים תיבה, ומתייחדים יחוד אמיתי באלהות, ותכלול נשמתך עמהם בכל בחינה ובחינה מהג"ל, ומתייחדים כל העולמות כאחד ועולים, ונעשים שמחה ותענוג גדול לאין שיעור עיי"ש.

ולפי זה יש לפרש שהשלש מחנות מרמו ג"כ לשלשה בחינות נר"ן, שמחנה שכינה הוא בחינת נשמה, בחינת שכינה עלאה ה' ראשונה של שם הוי"ה. ומחנה לוייה הוא בחינת רוח. ומחנה ישראל הוא בחינת נפש. ולכן צרוע שהוא בא על עון לשון הרע (ערכין טו ע"ב), ואמרו חז"ל במסכת סוטה (מב ע"א) שארבע כיתות אין מקבלות פני השכינה, ואחד מהם כת מספרי לשון הרע. ולכן צרוע משתלח חוץ לכולן כי פגם עד בחינת שכינה שהוא בחינת מחנה ישראל. והזב שהוא פגם ביסוד שהוא בחינת רוח מותר במחנה ישראל, שהוא נפש, ומשתלח מן השמים שהם רוח ונשמה. וממא לנפש שפגם רק בנשמה לבד, ולכן הוא משתלח רק ממחנה אחד, שהוא ממחנה שכינה עלאה,

וזוהו ג"כ הענין שיש בלויים עצמם, שלשה בחינות של גרשון קהת ומררי, כי כל אחד לפי דרגתו בנר"ן, עשה עבודתו יותר חשובה מהשני, כי מררי שמשאם היה קרשי המשכן שהוא בחינת נה"י בחינת עצי שיטים עומדים, הוא בחינת נפש. משא"כ בני גרשון שמשאם יריעת המשכן וכו' הוא בחינת חג"ת, הוא בחינת רוח. וקהת שמשאם היה ארון והכלים הוא בחינת חכ"ד, הוא בחינת נשמה.

הקב"ה יעזור שכל אחד ישלים את עצמו בכל מדרגות הנשמה ע"י עסק וקיום התורה, ועי"ז נוכח לביאת גואל צדק בב"א. רעוא דרעיון תשס"ג לפ"ק

עצמו שיתלכשו בהם, אך נשארין בחוץ בלתי כלים בסוד מקף, וא"כ נמצא כי בחצוניות לא יש רק ג' בחי' לבד שהם ג' כלים חיצוני אמצעי ופנימי כדי שיתלכשו בתוכם נר"ן שיש כנגדן כלים, אך היחידה וחיה אין כנגדן כלים לשיתלכשו בתוכם ונשארין בסוד אור מקף, ונבאר ענין הפנימיות, תחלה הנה הנפש נכנסה תחלה בתוך כלי החיצון ועיקר הארתו הוא בכבד, ואח"כ נכנס הרוח בכלי התיכון ועיקר גילוי הארתו הוא בלב, ומשם מתפשט למטה עד הכבד מתלבש תוך הנפש שכבד, אך מן הלב עד הכבד היא מתגלית ומשם ולמטה מתלבשת תוך הנפש, ואח"כ נכנסה הנשמה בכלי הפנימי ועיקר הארתו במוח, ומשם מתפשט למטה עד הלב ומתלבשת תוך הרוח אשר שם, וגם היא מתפשט עד הכבד בהיותו מלוכשת תוך הרוח המתלבש תוך הנפש שכבד כנ"ל והבין זה מאד.

וזוהו מרמו ההוא גלילאה, בריך רחמנא דיהב אוריין תליתאי הוא כאמור פשט רמו דרוש סוד, שהם נגד נפש רוח נשמה, שיכולים להשיג ע"י התורה. כי אורייתא וקוב"ה וישראל חד הוא, שנשמת ישראל מהתורה באים ומשתלשלים, לכן ג' מדרגות אלו הם תורה ונביאים וכתובים, כי כתובים הוא רוח הקודש לבד והוא הנקרא נפש, והיינו נפש דוד, ונביאים הוא למעלה ממדרגת רוח הקודש, והוא הנקרא רוח, ואמנם נבואת משה רבינו היה למעלה מהנבואה וכל נבואתו תורה, שהוא יותר גבוה מנביאים, והוא סוד נשמה. וזהו לעם תליתאי אשר יש להם נפש רוח נשמה וכו'.

והוא בסוד שלשה בחינות עולמות נשמות אלהות, כמו שאיתא בסוף ספה"ק בן פורת יוסף האיגרת הידוע של מרן קוה"ק הבעש"ט הקדוש ולה"ה חו"ע, וז"ל: בעת תפלתך ולימודך, וכל דיבור ודיבור, ומוציא

פרש"י צו את בני ישראל וגו' פרשה זו נאמרה ביום שהוקם המשכן, ושמנה פרשיות נאמרו בו ביום כדאיתא במסכת גיטין בפ' הנוקין. וישלחו מן המחנה שלש מחנות היו שם בשעת הנייתן, תוך הקלעים היא מחנה שכינה, חנית הלויים סביב, כמו שמפורש בפ' במדבר סיני היא מחנה לוייה, ומשם ועד סוף מחנה הדגלים לכל ארבע הרוחות היא מחנה ישראל, הצרוע נשתלח מחוץ לכולן, הזב מותר במחנה ישראל ומשולח מן השמים, וממא לנפש מותר אף בשל לוייה ואינו משולח אלא משל שכינה ע"כ.

אפשר לבאר הענין מהו הענין של השלש מחנות שהיו לישראל. וגם להבין מה שרואים שבלויים עצמם, היו ג"כ שלש בחינות, שהם גרשון קהת ומררי, וכל אחד ואחד נשא דבר אחר, כל אחד לפי דרגתו. וכן אנו רואים הענין של מנין שלש אצל קבלת התורה, כמו שאמרו חז"ל במסכת שבת (פח ע"א), דרש ההוא גלילאה עליה רב חסדא, בריך רחמנא, דיהב אוריין תליתאי, לעם תליתאי, על ידי תליתאי, ביום תליתאי, בירחא תליתאי ע"כ.

והענין הוא, שזה ידוע שיש חמשה דרגות בנשמת האדם, שהם נפש רוח נשמה חי יחידה, וע"י קיום ולימוד התורה ומעשים טובים יכולים להגיע ממדרגה למדרגה לנפש רוח ונשמה שהם אורות פנימים, משא"כ חי יחידה הם אורות מקיפין, כמו"ש בזהר הקדוש (ח"ב צ"ד ע"ב) זכה יתיר יהבין ליה נפש, זכה יתיר יהבין ליה רוח וכו'.

וכמוצא ממרן הארזי"ל (עין חיים שער מ דרוש יב) וז"ל: והענין כי הנה הכלים הם חיצוניות ועביות, ולא יכלו להתלבש כל ה' מיני נשמה, רק הג' תחתונים לבד שהם נר"ן, ולא להכליל היו כנגדם כלים וגופים, אך חיה ויחידה שבכל פרצוף אין כנגדן כלים בפרצוף ההוא

עטרת פז

אמרות טהרות מרבתינו זי"ע

וְאִם לֹא נִטְמָאָה הָאִשָּׁה וְטָהְרָה הוּא וְנִקְתָּה וְנִזְרְעָה יָרַע (ה' כח).

ועיין בדברי מרן עין חיים שער קליפת נגה (פ"ו). כי צלם הרע נגה הוא עצמו סומה, כי כל הדברים של סומה, הם עצמן עוברין על כל נפש ישראל, שבדקין אותו בנסיונות רבות במים המרים. ואם טהור הוא בן המלך, עובר כל מחיצות אלו. והשם הקדוש שנתלבש ומסתתר בכל אתר, אם טהור הוא נאמר עליו ונקתה ונזרעה זרע מצות ומעשים טובים, והוא השם שנמחה על המים, כי אלופו של עולם גנוז בחמא אמר א'ויב א'רדוף א'שיג א'חלק (שמות טו ט) חמשה אלפין, כי אלופו של עולם נסתר שם בסוד גלות השכינה (בעש"ט עה"ת בראשית קפא), כי ניצוץ השכינה מלוכש בתוך כיעור הקליפות, ואם יתן לב על זה, אוי'תפרדו כל פועלי אוי' (תהלים צב י), ונעשה יהודי יראה עם נורא (שם נח אות ק), ונתברר ניצוץ הקדוש, ונתחבר למעלה אל החיות, ומעלה השם שנמחה בתוך המארים. ואם נמשך אחר הרע, השם עושה בו נקמות חלילה.

'אוצר החיים' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

כָּף אַחַת עֲשִׂירָה זָהָב מְלֻאָה קִטְרֵת (ד' יד)

רצה לומר, שמעתי מאמור'ר זלה"ה, ששמע מרבו הקדוש מהרצ"ה מוירדימשוב זלה"ה, כף הוא לשון כפיפה והכנעה, שפלות הרוח באמת, כלומר, כשבר ישראל כופף עצמו בהכנעה באמת לפני הקב"ה אפילו פעם אחת, אז מיד נעשה עשרה שהוא יו"ד, איש יהודי, זהב אגילדי'ן יודי'ל. מלאה קטורת שנעשה מלא רחמים, וחיים ועושר וכבוד וחיי נחת.

'בן בית' ח"ב דף טו מרבינו אליעזר צבי מקאמרנא

עטרת חכמים

עיונים וביאורים מרבתינו זי"ע

דָּבָר אֶל אֶהְרֹן וְאֶל בְּנָיו לֵאמֹר פַּח תִּבְרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמֹר לָהֶם (ד' כג)

איתא במדרש (תנחומא ויחי פרק י) מהיכן זכו ישראל לברכת כהנים ממתן תורה ע"כ. ולכאורה מה שייכות ברכת כהנים למתן תורה. ויש לומר דהנה רש"י ז"ל כותב עה"פ (במדבר י, כג) "אמור להם" כמו זכור'ר ושמו"ר ע"כ. והנה זכור'ר ושמו"ר מרמז על שבת כנודע, כי בלוחות הראשונות נאמר זכור'ר (שמות כ, י) ובלוחות אחרונות נאמר שמו"ר (דברים ה, יא) ושניהם אחד כי הרי אמרו חז"ל (ר"ה כו ע"א) זכור'ר ושמו"ר כדיבור אחד נאמרו וכו'.

והנה במדרש עה"פ (בראשית כה, לא) 'מכרה כיום את בכורתך לי' פירש המדרש: כיום שבת ע"כ. והנה מבואר באור החיים הק' עה"פ (שמות כ, י) 'כי ששת ימים עשה ד' את השמים ואת הארץ' וכותב באור החיים הק' דלכאורה הול"ל כי "בששת ימים" מהו "ששת", ופירש הוא ז"ל, דהקב"ה ברא את העולם רק על "ששת ימים" ונתן הקב"ה כח בשבת קודש, כי ע"י שעם ישראל הק' מקדשים את השבת ושוכתים בו ממלאכה, עי"ז נותנים כוח שהעולם יעמוד עוד "ששת ימים" וכן חוזר חלילה, ואם ח"ו יכלו השוכתי שבת, יחזור העולם לתוהו ובוהו ע"ש.

ובזה פירש זקני קוד"ק הגאון האלקי רבינו אלכסנדר זי"ע בספרו זכרון דברים עפ"י דברי האור החיים הק' זי"ע הנ"ל את דברי חכמו"ל (שבת קטז ע"ב) כל המתפלל בערב שבת ואומר ויכלו, נעשה שותף להקב"ה במעשי בראשית עיי"ש דבריו הק', ופירשתי בס"ד לפי"ז בנוסח הזמירות ואח"כ מצאתיו כישמח משה הק' זי"ע ושמתתי, כי אומרים (בפי"ט מנחה ושמחה): שומריו וזכריו המה מעידים כי לששה כל בראים ועומדים, היינו כי מי שמקדש את השבת בזכור'ר ושמו"ר, המה מעידים, כי שבת היא עדות שהקב"ה ברא את העולם ונח ביום השביעי, כי רק לששה כל בראים ועומדים כדברי האור החיים הק', והכל "עומדים" כבשעה ראשונה, וכן בכל שבת ושבת.

ולפי"ז מובן דוה מה שאמר יעקב אע"ה לעשו 'מכרה כיום את בכורתך לי' היינו "כיום שבת", כי ע"י שבת שעשו אינו מקיים שבת, עי"י הוא מפסיד את העוה"ז ג"כ כהנ"ל ועיי"כ בכני יששכר במאמרי שבת הגדול (מאמר ג' אות יב) ג"כ באופן זה, וזה מה שאומר המדרש: "כיום שבת" ע"כ. וזה נרמז בתיבת כיו"ם שהיא ר"ת: כ'ולם 'שבעו ו'יתענגו מ'מבך ע"כ. כי לכאורה האידך יכולין לענג את השבת הרי הוי השגת גבול מחלקי עוה"ז השייך לעשו, רק ע"י שבת אין לו עוד מענה ומענה לעוה"ז ג"כ, וכל'ם 'שבעו ו'יתענגו מ'מבך כר"ת כיו"ם וזה דוקא כיו"ם שב"ת.

ולפי"ז א"ש דברי המדרש הנ"ל: מהיכן זכו ישראל לברכת כהנים, יברכך ד' בממו"ן, הא הוי מחלק עשו, וזה דאמר המדרש: ממתן תורה והיינו כפירש"י ז"ל: אמור להם כמו זכור'ר ושמו"ר, היינו ע"י שבת קודש זכור'ר ושמו"ר עי"ז זכו ישראל לברכת כהנים ממתן תורה זכור'ר ושמו"ר, ודו"ק כי נפלא בס"ד בדרא"פ.

'פרי חיים' דף צג מרבינו חיים יעקב מקאמרנא

עטרת רז

דזי תורה מרבתינו זי"ע

וַיִּדְבֹר הוֹיִי'ה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. נְשֵׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי גִרְשׁוֹן גַּם הֵם לְבֵית אֲבוֹתָם לְמִשְׁפַּחָתָם (ד' כא-ב)

כדי להפרע מן הרשעים. ע"ש. נמצא שזהו שאמר הכתוב הקדוש, נשא לשון נשיאות, את ראש שהוא בחינת ראש של ת"ת, שלש ראשונות, כח"ב שלו כביכול. ואת ראש, של מלכות שמים, מ' ספירות שלה ג"כ. בני גרשום כי הם בבחינת גירושים, כי על ידי עונות גרשום הם ממקומם למעלה. גם ה"ם, היינו לא מבעיא שגורם עונות למלכות שמים, שמגיע שם איזה פגם, אלא אפילו גם ה"ם שם מ"ה הקדוש, ת"ת, שם ג"כ מגיע איזה פגם, עד שצריכין שלש ראשונות, בחינת ראש שלו, להגרש ממקומם כנ"ל. לבית אבותם היינו שצריך לנשא את ראשם כל כך על ידי תשובה, עד שמחזירים אותם לבית אבותם, היינו לשם י"ה כ"ה, שהוא אבא ואמא, בסוד תשובה, תשב ו"ה לגבי י"ה. למשפחותם שיוצאים משם והבן.

'בן בית' ח"ב דף ה מרבינו אליעזר צבי מקאמרנא

אינו פוגם שאר הספירות, וכשמגיע איזה פגם ליסוד צדיק, אוי תיכף ומיד מסתלקים שאר הספירות עד בחינת כתר דתו"מ, ואם פגם במלכות שמים, מסתלקים הספירות מיסוד צדיק, עד בחינת כתר שלה, והם מ' ספירות, שהם באים לה בבחינת תוספת. ומת"ת אינו יכול להסתלק אלא שלש ראשונות, כח"ב. לזה השיבו רז"ל, כדי להפרע, והוא לשון פרעון, כדי שיכולין הרשעים כשרוצים לעשות תשובה, אז אינם צריכים לתקן אלא מדה אחת שפגמו, ויכולים לבוא על ידי זה לידי פרעון. ואם היו כל העשר ספירות באחדות אחד, אפילו בשמותם, אוי אם היה מגיע איזה פגם, אפילו למדה אחת, היה מגיע הפגם גם לכל הקומה של עשר ספירות, ולא היה להם ח"ו שום תיקון, אחר שהם פוגמים בכל הקומה שלמה, לזה ברא הקב"ה לעשרה מאמרות, עשר ספירות,

ר"ל, איתא בע"ח (שער המלכים פ"ו) אמרו רז"ל (אבות פ"ה מ"א) בעשרה מאמרות נברא העולם, והלוא במאמר אחד יכול להבראם, אלא כדי להפרע מן הרשעים. כלומר עשרה מאמרות, הם עשר ספירות קדושות כתר, חכמה, בינה, חסד, גבורה, ת"ת, נצח, הוד, יסוד, מלכות. והקשו: והלא כולם הם אחדות אחד, ולא פרטן בשמותם לעשר ספירות, אלא כיון שיש רשעים בעולם, שעושין עבירות ר"ל, ופגמים שלהם מגיע לתו"מ, לעשר ספירות שלהם. אבל לשם י"ה, או"א, אינו יכול להגיע לשם שום חמא ועון, רק פגם של גאווה וגדלות, כנודע משער היחודים (שער תיקון עונות) ע"ש.

נמצא שהחמאים של הרשעים מגיע לתו"מ, לעשר ספירות שלהם לבד, לזה היה מוכרח כביכול, להקרא בשמות אלו, כי מי שפוגם ביסוד צדיק ר"ל,

שולחן הטהור

לקט הלכות מספר 'שולחן הטהור' וזר זהב' לרבינו יצחק אייזיק מקאמרינא זי"ע

מתי מותר לישראל לישוב אצל הגוי כשגובה המכס, במכס האם מותר שכיר יום, עבדים ושפחות לעשות מלאכתן של עצמן בבית ישראל, ישראל שהוא בעל הזיכיון למלח וברזל וזכוכית מה דין פועליו. סימן רמד

יב. אסור לישראל לישוב אצל הגוי בשעה שגובה המכס^א, אף על פי שכבר השכירו לו והוא של גוי ואין לישראל שום עסק בהם, ואם שכר לו את הגוי בקבלנות ומתיירא שמא יגנוב הרבה, יכול לישוב ולעייין שישליך הכל לתיבות המכס ולא יגנוב כלום^ב:

יג. במכס, אם אין שם כתיבה של רייסטער [פנקס רשימות] ולא נמצא גוי שירצה בקבלנות, יש להתיר בדוחק אפילו שכיר יום, וכל זה בהפסד מרובה ולעת דוחק גדול^ג:

יד. מותר להניח עבדים ושפחות לעשות מלאכתן של עצמן בבית ישראל, ואין חוששין לטועין כלל^ד:

טו. ישראל ששכר המלח מן השר לבשל המים של מי מלח^ה, או שוכרו עפר הברזל להתוך הברזל, או

היתוך זכוכית, והוא שוכר לו פועלים שישלם להם שכרם לפי סכום המלאכה שיעשו כך משלם להם, נמצא שהם מתכוונים בעשיית השבת לטובתן, אף על פי שאם לא יעשו בשבת מגיע הפסד לישראל, שהרי ישראל שכר שיחפור עפר ויתוך בכל השנה או שיבשל המים למלח בכל השנה, והימים החסירים אין להם תשלומים, ובשביל כך ישראל מקפיד עליהם שלא יבטלו יום אחד, והם מוכרחים לעשות בשבת מחמת קפדתו, לזה די שיאמר להם שאם ירצו שלא לעשות בשבת הרשות בידם, אבל אין צריך למחות בהם, כיון שהגויים מתכוונים לטובת עצמן, ולפעמים יש הפסד מרובה, ובלבד שלא יביאו עצים מרשות ישראל בשבת שזה איסור גמור מדינא^ו; אבל כששוכר את הפועלים ליום איסור גמור^ז ומחלל יום השבת^ח:

~~~~ מסגרת השלחן ~~~~

ה. כמבואר במג"א (סק"ז) שהביא משו"ת מהרש"ל (סימן ק) והמג"א קיצר בהעתקתו.

ו. עיין בשו"ע הרב בקונטרס אחרון (סק"י) שמביא מהט"ז (סק"ד) דאיסור זה הוא מדינא.

ז. חיי אדם (כלל ג' סט"ז) והובא דבריו במשנ"ב (סקל"ב), ועיין שם בשעה"צ (סקל"ג) דמביא מהפמ"ג דמשמע דאם שכרו לחודש ג"כ שרי משום פסידא.

ח. כל זה מבואר בשו"ע הרב (סעיף כ"ב).

א. כך כתב הרמ"א (סוף הסימן): ויזהר שלא ישב הישראל אצל האי"ש בשבת כשעוסק במלאכתו במטבע או בקבלת המכס.

ב. כ"כ הט"ז (סק"ז). וע"ע בשעה"צ (סקל"ט), ובשוה"ט לקמן (סימן רנב ס"ח).

ג. עיין שעה"צ (סקל"ה) ובביאה"ל (ד"ה דבמקום פסידא).

ד. כ"כ בא"ר (סק"א) ודלא מהט"ז (סק"א).

עטרת תפארת

עוברות וסיפורים מרבתינו זי"ע

נשא את ראש בני גרשון גם הם לבית אבתם למשפחתם: (ר כב).

אביך עוד לא צנה לך כן.

אחר כך אמר לו בעל ה'דברי חיים' שיוריד הפגד העליון וישאר לבוש בפגד הלכך ועליו הטלית כצנאת אביו.

אחר תפלת מנחה כבדו בעל ה'דברי חיים' להתפלל תפלת קבלת שבת וערבית, וזקני התפלל לפני העמוד בנעימת קולו הערב בנעימה המקבלת מרבתינו הקדושים מקאמרינא וזידיטשוב, לאחר התפלה אמר בעל ה'דברי חיים': מימות רבי הקדוש רבנו צבי הי"ש מזידיטשוב זי"ע"א בעל יצבי לצדיקי' עוד לא שמעתי תפלה כזאת.

מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

חיים' שלא ינהג מעשה רבנות בפניו. ונענה לו בעל ה'בית יצחק' שאסור לו לעבר על צנאת אביו, וילבש בגד לכן וטלית כפי צנאתו, אבל מפני כבודו של בעל ה'דברי חיים' ישאר לבוש בזמן התפלה בפגד העליון השחר (רעז'בולקע) מעליהם.

כשהגיע זקני לתפלת מנחה ערב שבת אצל בעל ה'דברי חיים', לבוש בפגד הלכך ועליו הטלית ועליו הפגד העליון השחר, והרגיש בזה הרב הקדוש רבי ברוך מגורליץ זצ"ל, הלך אצל אביו בעל ה'דברי חיים' ואמר לו, ראה הגיע כאן אברך לבוש בפגד לכן ומתעטף בטלית בליל שבת קדש. ענה לו אביו ה'דברי חיים' הרי לו צנה אביו לנהג כן, אבל לך

דוע שזקני הקדוש בעל הדמשק אליעזר זי"ע"א, נסע על שבת קדש אצל הרב הקדוש בעל הדברי חיים זצ"ל בצנאו, וזה הנה הראשונה אחר הסתלקות אביו הקדוש רבנו רבי יצחק אייזיק מקאמרינא זי"ע"א.

וזקני שאל להנאון רבי יצחק שמעלקיש זצ"ל בעל 'בית יצחק' מלמברג, היות שאביו צנה לו קדש הסתלקותו שילבש בשבת קדש בגד לכן ויתעטף בליל שבת בטלית מצצת כמנהג האר"י ז"ל והבעל שם טוב ותלמידיו זי"ע"א, האם מתר לו לעבר על צנאת אביו ולא ילבש בגד לכן וטלית כשיסע על שבת קדש לצנאו, מפני כבודו של בעל ה'דברי

ניתן להשיג כל ספרי רבותינו הקדושים מקאמרינא

- אוצר החיים • זוהר חי • זכרון דברים • דמשק אליעזר • עשירית האיפה • נוצר חסד • נתיב מצותיך • כתב אופיר • פני זקן • היכל השביעית • אור עינים • מצות עומר • שבת שלום ומבורך • זאת הברכה • אוצר הברכה • אמרי קודש • שלשלת הקודש • סידור קאמרינא • היכל קאמרינא •

בבית מדרשינו עטרת שלום קאמרינא רח' ארזי הבורה 48 ירושלים בין השעות: 8:00 - 3:30

יש אפשרות למשלוחים לכל הארץ. לפרטים: 074-7962080 שולחן 5

עטרת החסידות

מספרי רבותינו הקדושים ז"ע

מה תברכו את בני ישראל אמור להם: יברכה הוי"ה וישמרך: יאר הוי"ה פניו אליך ויחנך: ישא הוי"ה פניו אליך וישם לך שלום:
(במדבר 10 כו-כז)

ענין נשיאות כפיים

מדיני המצוה

מצות עשה, שהכהנים יברכו את ישראל, שנאמר 'כה תברכו וגו', יברכה וגו', יאר וגו', ישא וגו'.

מדיני המצוה, אין הכהנים נושאים כפיהם אלא בעשרה, והכהנים מן המניין, ומצוה על הכהנים לברך אחר עבודה, שנאמר (ויקרא ט כב) 'וישא אהרן וגו' וירד מעשתו, ואינו חל עליהם המצוה אלא כשיקראו אותם כהנים, ומצוה להקרות להם מלה במלה, וכהן צריך לברך בפרישות כפיו. (זהר נשא קמו): 'תאנא כהנא דפריס ידוי, בעי דלא יתחברון אצבען דא בדא, בגין דיתברכן כתרין קדישין, כל חד וחד בלחודוי כמה דאתחזי ליה'. וכל מי שאינו עושה כן הוא 'כסיל בחשך הולך' (קהלת ב יד), ועליו נאמר (משלי טז כח) 'ונרגן מפריד אלוף', כי כל חכמי ישראל שאחר הגאונים כקליפות השום נגד ספר הזהר, ואסור להוסיף שום ברכה, ואם הוסיף עובר בבל תוסף, ויזהר אף בלחש שלא יוסיף שום ברכה ונוהג בכל מקום ובכל זמן.

'אוצר החיים' במדבר מא:

מנהג הכהנים לחלק האצבעות

ובזהר (נשא קמו): תאנא כהנא דפריס ידוי, בעי דלא יתחברון אצבעין דא בדא, בגין דיתברכן כתרין קדישין, כל חד וחד בלחודוי כמה דאתחזי ליה, בגין דשמא קדישא בעי לאתפרשא באתון רשימין, דלא לאערבא דא בדא ולא תכוון באינון מלין. וכך היה מנהג בישראל שהכהנים פותחים אצבעותיהם כמובא בסמ"ג, והסמ"ג חקר למצוא טעם על פתיחת האצבעות לידע טעם המנהג וכן שבולי הלקט (ענין תפלה אות כ"ג), ומה נעשה שלא זכו רבותינו הקדושים לטעום מנגה אור הזהר, על כן חקרו וצללו במים עמוקים למצוא טעם על המנהג שחולקים אצבעותיהם, וכתב המרדכי בשם ראב"י (מגילה פ"ג תתטז) מה שהמנהג שהכהנים חולקים ופותחים אצבעותיהם, דבר זה לא מצינו אלא שהדרשנים אומרים טעם למנהג, 'אמור' מלא ואו, קח אות ואו ושים אותו בתוך כה, ויהיה 'כוח' לשון חלון, וכשהכהנים נושאים כפיהם המנהג לחלק אצבעותיהם, וזהו 'מציץ מן החרקים' (שה"ש ט) מבין אצבעותיהם של כהנים, שעושים מידם חלונות. ומלשון זה מוכח שהיה מנהג פשוט שהכהנים מחלקים אצבעותיהם, שהיה מקובל בידם שהרי הזהר מביא ברייתא, והיה מקובל בישראל לעשות שכל אצבע ואצבע יהיה חלוק מחבירו, ואם הדרשנים דרשו לא באו חלילה לקלקל המנהג, אלא להוסיף טעם לשבח על חלוקי אצבעות.

וגם הטור (או"ח סימן קכח) כתב, וחולקין אצבעותיהן על פי המדרש (במדב"ר יא ב), מציץ מן החרקים ששכינה למעלה מראשיהן, ומציץ מבין חרכי אצבעותיהם, ומכוונין לעשות חמשה אורין ע"ש בטור, ולא בא רבינו בזה המנהג שהוסיפו מדעת עצמן, לחלוק על המנהג המקובל לחלוק האצבעות שלא יהיה שום אצבע נוגע לחבירו, אלא הוסיף שנהגו מעצמן להוסיף על המנהג הפשוט לחלוק אצבעות, ולעשות חמשה חרכין, כי חלוק

הוא ברש"י (שם ד"ה שלא) בהדיא קודם עלותו לדוכן, וכן הסכימו רבים מן האחרונים שהכהן צריך לברך ענט"י, על כן יעשה כמו שכתבתי.... וכבר דברנו (שולחן הטהור ס"ו סק"ד) בענין ספק ברכות להקל הוא שיברך כרצונו, ומכל שכן כאן שאין כאן ספק כלל וכל כהן שהוא ירא שמים יטול ידיו כדין נטילה כשירה ויברך ענט"י ויתברך

'שולחן הטהור' סימן קכח ו

כוונת ברכת כהנים

הכהנים יהפכו פניהם כלפי העם באהבה רבה אהבת ישראל, ויתחילו הברכה ויכוונו לברך השכינה כוללת ישראל עם כלל ישראל שבעולם, והברכה יורד לשם בלי קיטרוג כי אין שום פגם בעולם הכוללת, 'וכלו מחמדים' (שה"ש טז) ולזה יוכלו לא תראה שם העין' (במדבר כג יג) עיין מסורה (שם), וכשנתברך למעלה המדות אזי ושמנו את שמי כמבואר בזהר (נשא קמו): 'ואני אברכם' לישראל בברכאין דלתתא.

ויכוונו 'יברכה' לעילא, וישמרך' לתתא, בעוה"ז בנינים זרע ברך ה' שיהיה הקדושה שמירה לישראל ולא יינקו ממנו הקליפות והשרים, כטעם 'ישמר ה', האי סתים, 'אלקיד לך' (דברים ז יב), שיהיה אלקיד לך דייקא ואל יהיה חלילה השכינה בגלות. 'יברכה ה' בנינים וישמרך' בבנות (במדב"ר יא ה).

'יאר ה' פניו לעילא, מאור השכינה שיהיה פניו לישראל בוערת כלפידים לתורה ולמצות 'יאר פניו אתנו סלה' (תהלים סז ב) 'אל ה' ויאר לנו' (שם קיח כז). 'ויחנך' לתתא, בחינת משיח, 'ושפכתו על בית דוד רוח חן' (זכריה יב י), ומהו בחינת משיח, דעת, שתהיה חוננים זה את זה ומרחמים זה את זה (במדב"ר יא ו), ולא יראה שום חוב על שום פושע וגורע, ויסור עורת עיניו ויראה שהוא פחות וגרוע מכל הגרועים ומכל הפושעים ויתן חנך בעיני בריותיו, 'ויחנך' שיבא לך משיח לנפשך, 'קרבא אל נפשי גאלה' (תהלים סט ט). ראה תולדות יעקב יוסף פ' שמיני ועוד, 'ה' חננו לך קוינו' (ישעיה לג ב) בכל יום ויום לגאול אותנו.

'ישא ה' פניו לעילא, בשעה שאתה מתפלל ויעבור כעסו ממך ואתה תהיה כתר לראשו והוא ישא פניו לראות ולהביט צורתך כמבואר במדרש (ויק"ר ב ה) כל מה שאתה יכול לשבח לישראל תהיה משבח, למה, מפני שעתידין להיות כתר בראש אלקי ישראל. והוא ישא פניו לקבל אהבת אור חקיקת צורתך הקדושה. 'וישם לך שלום' לתתא, שלום עם כל אדם אהוב לכל אדם שתהיה נדח כעפר הארץ ודורסין עליך וניזונין ממך שלום בביתך ותראה שלום מלכות דוד שלום תורה.

'וישמך וישם לך שלום' לתתא ביחודא ותתאה 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד', ויחונך שתעלה נפשך לשם ביחוד זה להעלות מין נוקבין. 'יברכה יאר ה' פניו ישא ה' פניו ביחודא עלאה' ישמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד' במספרו, 'אלקי ה' אלקיך' כטעם 'אנכי אנכי'.

'שולחן הטהור' סימן קכח טז ז

אצבעות אין שם חרכים, אלא שאינו נוגעין זה בזה, והם הוסיפו לעשות חמשה אורין ממש. וכן הוא לשון מרן בש"ע (שם סעיף יב) 'וחולקין אצבעותיהם' היינו כל אצבע ואצבע לבדו כמנהג הקדום, שלא יגע שום אצבע זה לזה וזה חיוב הוא, ומי שאינו עושה כך קללה מביא ולא ברכה, ואח"כ אמר מרן 'ומכוונים לעשות חמשה אורין', מפשט הלשון מוכח שזה הכהנים עושין מדעת עצמן, ואין מעכב כלל אי בעי עבד אי בעי לא עבד. והיאך מניחין כהנים את דברי הזהר והשו"ע והטור והמרדכי והסמ"ג, ומקשרין האצבעות בציצית, ותופסין זה שאין לו יסוד ולא טעם ולא ריח, אלא שאיזה דרשן דרש, וזה הדרשן לא בא לחלוק על המנהג ישראל מראש ומקדם שלא ליגע שום אצבע לחבירו, אלא שהוסיף לעשות חמשה חרכים.

ואדונינו המגן אברהם (שם סקי"ט) כתב על דברי הזהר 'ולא נהגו כן' במחילות כבוד האדון, אפשר בעירו ראה איזה בורים שלא ידעו מדברי הזהר ועשו כן, ובודאי החולק על דברי הזהר חוששין אחריו שמא מין הוא, כמבואר בתשובות הב"ח (הישנות, סימן ה) והיאך כתב האדון הקדוש ולא נהגו כן, ובודאי דברי שגיא הם שפליטה הקולמוס, במחילת קדושת תורתו אלף פעמים. וכל כהן שאצבעותיו נוגעין זה בזה, הוא עבריין ועובר על דברי חכמים, שהרי הזהר מביא ברייתא, ומנהג קדמונינו היה כך, ובודאי יהיה בטוח שמביא על עצמו קללה ולא ברכה, ואסור לקבל ממנו הברכות.

'היכל הברכה' במדבר דף מא:

זוקף אצבעותיו כלפי מעלה

הכהן זוקף אצבעותיו כלפי מעלה ולא פשוטות סתם, ובעי לזקפא ימינא על שמאלא, זהר (ח"ג דף צב: קמה, קמו). וכ"כ הרדב"ז (חלק ח' מכת"י סימן יט) ע"ש. וצריך הכהן לישא ידיו נגד ראשו ממש, וצריך ליהרר בזה, עיין בדברי מרן [האר"י] (פע"ח שער חזרת העמידה פ"ד ד"ה מע"ח, ובשעה"כ שם דרוש ה).

'שולחן הטהור' סימן קכח ב

חיוב נטילה בברכה

הכהן צריך שיטול ידיו מקודם נטילה כשירה לנט"י במים כשרים בכלי הכשר לנט"י, והלוי חייב ליצוק על ידיו אף שיהיה ת"ח כרבינו הקדוש חייב ליטול ידיו של כהן, והלוי יטול ידיו מתחלה נטילה כשירה וראויה, ולוי שלא נטל ידיו מתחלה אסור לו ליטול ידיו של כהן.

וענין נטילה זאת מבואר בש"ס (סוטה לט). ובזהר הקדוש (ח"ג קמו:), וחייב לברך עליה ענט"י, ומה שכתב רבינו (הרמב"ם פט"ו מנשיאת כפים ה"א וה"ה) טומאת ידים, מיירי מזמן המקדש שנהג טומאה, אם היו ידיו טמאות לא קרינן בהו שאו ידיכם קודש, ומחמת סרך זה גזרו חכמים אף בזה"ז שיטול ידיו לתפלה ולנשיאות כפים ולפת, ואין חילוק ביניהם כלל, אלא כל שצריך נטילה צריכין לברך, ולא מהני נט"י של שחרית כלל כמו דלא מהני לפת, וגם בעבודת כהן אם היה מסיח דעתו צריך לקדש עוד הפעם, וכן